

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

DANI COLLINS
Užkariauta širdis

2022 rugsėjis-gruodis

Dani Collins

**UŽKARIAUTA
ŠIRDIS**

Romanas

Dani Collins,
Innocent in the Sheikh's Palace, 2020
© Dani Collins, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis. Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2022
© Sondra Vekvert, vertimas iš anglų kalbos, 2022
ISBN 978-609-03-0839-4

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

1

Vairuoti Niujorke net ir sekmadienį daug blogiau nei važiuoti metro. Hana Myks neturėjo pasirinkimo. Ji ką tik grįžo iš savaitgalio kelionės po valstijos šiaurę, o klinika reikalavo atvykti dešimtą ir pasiūlė atsiųsti automobilį, jei pati neturėtų kaip atvažiuoti. Netgi davė specialų kodą klinikai priklausančios aikštelės vartams atidaryti ir pažadėjo joje vietą automobiliui.

Tokią dieną geriau lindėti namuose, todėl kelionė automobiliu nebuvo joks laimėjimas. Oras nei šiuks, nei toks, kaip sakydavo Hanos močiutė. Geriau kojos iš namų nekelti. Bet Hana iškėlė.

Hana nė nenumanė, dėl kokios priežasties buvo taip skubiai iškviesta. Visas įmokas ji sumokėjo laiku, nėštumas kol kas buvo sklandus. Na, kai kurie su kūdikiu susiję dalykai vertė sunerimti, tačiau Hana žinojo, kad tai normalu.

Surinkus vartų kodą ranka lyg sustingo į ledą. Sniegas virto šlapdriba, įvažiuojant į pustuštę aikštelę ant valytuvų krito šlapios snaigės. Dabar parvairuoti namo būtų tikra kančia, prireiktų milžiniškos sėkmės rasti vietą

automobiliui arčiau nei šešių kvartalų spinduliu.

Galbūt jie leistų palikti automobilį čia per naktį, tačiau eiti į metro stotį tokiu oru neviliojo.

Atsidususi ji automobilio priekį atsargiai įsuko į vietą dešinėje pusėje, prie įėjimo į pastatą. Sedanas ėmė slydinėti, Hana paspaudė stabdžius ir pastatė automobilį mažiausiai per dvi vietas. Nesivargino perstatyti. Atvirai kalbant, jai reikėjo vietos durims atsidaryti. Pilvas buvo taip atsikišęs į priekį, kad ji pėdomis vos siekė pedalus.

Žvilgtelėjusi į veidrodį, Hana dar kartą atsiduso. Ji retai kada naudojo makiažą, o kol kūno apvalumai grįš į įprastą padėtį, liko keletas mėnesių. Ir kodėl atrodė, kad ši trumpa šukuosena jai tikėtų? Plaukai banguoti, galai susigarbiniavę. Ypač kur lietėsi su akinių rėmeliais. Kad ir kaip ji stengėsi plaukus priekyje ištiesinti, garbanos buvo nevaldomos. Hana atrodė kaip šešiametė mergaitė, sodo žirkėmis nusikirpusi plaukus ir užsidėjusi senelio akinius.

Hana užsimaukšlino kepurę, užsimovė pirštines, susisegė paltą, įsidėjo telefoną ir raktus į rankinę. Automobilio langai rasojo, o kai ji pa-

bandė atsidaryti duris, suprato, kad – rimtai? – jos užšalusios! Na ir kas dabar?

Hana ėmė kuistis rankinėje ieškodama telefono paskambinti į kliniką ir paprašyti pagalbos, bet kaip tik tada pamatė per keletą vietų nuo jos privažiavusį visureigį. Iš keleivio sėdynės išsiropštęs vyras išskleidė skėtį ir atidarė galines dureles kitam vyrui.

Hanos automobilio durys buvo užstrigusios, vyrai jau žingsniavo į kliniką, bet ji susigriebė ir ėmė pypsėti, ranka valyti aprasojusį langą.

– Padėkite! Atsiprašau! Ar galėtumėte man padėti?

Vienas iš vyrų kažko paklausė jai nesuprantama kalba, greičiausiai arabiškai. Abu dėvėjo vilnonius paltus ir buvo be kepurų, abu tamšios odos, juodaplaukiai ir kruopščiai nuskustomis barzdomis.

– Reikia pagalbos! – vyrams stabtelėjus, garsiau sušuko Hana. – Užšalo durys.

Ir man už dešimties minučių reikės į damų kambarį. Nepanikuokit, ponai.

Vienas iš vyrų kažką sumurmėjo, o kitas nekantriai jo klausėsi. Tai buvo beprasmiška. Tiesiai į skėtį pūstelėjęs vėjo gūsis jį išvertė į kitą pusę. Vienas vyras stengėsi atversti atgal,

o kitas priėjo prie Hanos automobilio lango ir pažvelgė į vidų pro nedidelį permatomo stiklo lopinėlių aprasojusiam lange.

Jos širdis daužėsi iš nuostabos, baimės, nerimo. O gal dėl kibirkštėlės aistros?

Nors vaizdas buvo susiliejęs, vyras atrodė aukštas, apie trisdešimties metų amžiaus ir, nors žvelgė piktai, patrauklių veido bruožų. Paltas atsegtas, buvo matyti po juo vilkimas tamsiai mėlynas kostiumas, greičiausiai siūtas specialiai jam. Ši klinika skirta ypač turtin-giems. Hana čia pakliuvo *per pažintis* ir tik dėl to, kad buvo padariusi didelę paslaugą klini-kos vadovo žmonai.

- Ko jūs šaukiate? - paklausė jis.

- Užšalo durys. Įstrigau viduje! - Ji demonst-ratyviai stumtelėjo duris iš vidaus pečiu.

Vyras susiraukė ir pabandė jas atidaryti. Ta-da apėjo aplink automobilį, patraukė kitų durų rankenėlę, tačiau šios irgi neatsidarė.

Jis kažką pasakė vis dar taisančiam skėtį vy-rui. Iš visureigio išlipo dar vienas vyras, o pir-masis grįžo prie Hanos lango ir paklausė:

- Ar durelės tikrai neužrakintos?

O, *Dieve*. Hanai norėjosi prasmegti skradžiai žemę. Ji paspaudė mygtuką ir išgirdo, kaip vi-

sos darelės atsirakino.

Hanos riteris plačiai atlapojo dureles ir į vidų įleido ledinio oro gūsi, jis atrodė apstulbęs.

- Labai atsiprašau. - Įdomu, ar jam yra tekę girdėti apie besilaukiančių moterų smegenų užtemimus? - Pamiršau, kad įvažiavusi į miestą užsirakinau dureles. Juk niekada nežinai, kada automobilių vagis išoks į saloną sustojus prie raudono šviesoforo signalo, ar ne taip?

Jis negalėjo atsakyti. Automobilių vagys nė *nedrįstų* pažvelgti į jo pusę. Vyras vis dar stebėjosi į Haną pykčio persmelktu žvilgsniu, vėjas taršė trumpus, storus jo plaukus. Nelemtas vėjas. Niekas šio vyro neišmuštų iš vėžių. Jis ištiesė ranką ir nužvelgė Hanos pilvą, o ji stengėsi pastatyti kojas ant žemės.

- Susidorosiu, - pamelavo ji, dėl to pasijautė dar absurdiškiau, bandydama ant peties užsimesti rankinės rankeną ir saugiai atsistoti automobilių aikštelėje, kuri buvo pavirtusi tikra ledo čiuožykla.

- Tikrai? - sarkastiškai paklausė vyras. - Duokite ranką. Nenoriu, kad besilaukianti moteris paslystų ir parkristų man priešais akis.

- Ačiū. - Ji įsikibo į ištiestą ranką ir pajuto, kaip širdis vėl ėmė daužytis, tik šį kartą stip-

riau, rodės, iššoks iš krūtinės.

Hana tikėjosi, kad ranka bus švelni, tačiau vyras suspaudė jos delną griežtai ir neįtikėtinais stipriai, tad ji pasijautė labai moteriška, su pūpsančiu milžinišku pilvu lipdama iš žemo automobilio. Hana bandė nusišypsoti, bet jam tai mažiausiai rūpėjo, ko gero, vienintelis jo tikslas buvo pasiekti klinikos duris kuo greičiau ir vėjo nesutaršytas plaukais.

Visi trys vyrai buvo tamsaus gymio, išvaizdūs, dėvėjo prabangius paltus ir elgėsi labai santūriai. Tas, kuris Hanai padėjo, regis, buvo viršiausias. Kol laikė ją už rankos, kiti du vyrai nesnaudė. Turintis skėtį uždarė Hanos automobilio dureles ir sugriebė ją už alkūnės, o trečias nuskubėjo prie automatinį klinikos durų. Laikė jas atidarytas, kol Hana lėtai žingsniavo slidžiu taku ir lipo apledėjusiais laiptais.

- Labai malonu, ačiū, - padėkojo ji, tvirtai įsitvėrusi už savo riterio rankos.

Vyras su skėčiu kaip įmanydamas stengėsi laikyti jį draugui virš galvos, tačiau tai buvo beprasmiška. Jie visi kiaurai permirko, jos tamsusis riteris vilnoniais šarvais kažką kalbėjo arabiškai, braukdamas varvantį vandenį.

Visi įėjo pro pirmas klinikos duris, ir ji lengviau atsikvėpė, nusivalė purvinus batus į grindų kilimėlį. Nedelsdama žengusi pro antras duris Hana pasuko link administratorės, sėdinčios prie stalo, ir prisistatė – Hana Myks. Tada nuskubėjo į damų kambarį, kuriuo jau naudojosi per ankstesnius apsilankymus.

Po kelių minučių, pasijutusi šiek tiek geriau, ji pažvelgė į save veidrodyje ir dar kartą pabandė ką nors padaryti su savo išvaizda. Nieko nebus. Plaukai įsielektrinę dėl kepurės. Plonos rudų plaukų sruogos stovėjo piestu aplink veidą, išryškindamos didelę raudoną nosį.

Reikia tikėtis, neteks sutikti savo gelbėtojo laukiamajame. Jei taip atsitiks, galbūt pavyks sušvelninti situaciją pasiūlant perimti kokį mokslinio tyrimo projektą, jei šis jam būtų aktualus. Tai buvo beveik vienintelis Hanos gebėjimas, be mokamo darbo universiteto bibliotekoje, kurioje šie įgūdžiai itin praversdavo. Bet kas buvo jos gelbėtojas? Ir kas tie kiti du vyrai? Gal jo sargybiniai. Tokiam turtingam vyrui asmens sargybiniai greičiausiai būtini, tačiau kodėl jis atvažiavo į vaisingumo kliniką be moters?

Gal atvyko paaukoti pinigų? Ji prunkštelėjo: gana spėlioti, nes jis jau bus seniai ją pamir-

šęs. Žmonės beviltiškai užmaršūs, jai tai buvo priminta prieš metus, kai sutiko jauną vyrą, kitados, koledžo laikais, atėmusį jai nekaltybę. Jis stebėjosi į ją tuščiu žvilgsniu, neatpažindamas ir suglumęs dėl to, kad Hana pašaukė jį vardu. Pažeminta ji susigriebė pasakyti, kad prieš daug metų juodu buvo susitikę fakulteto renginyje.

Nekreipdama dėmesio į besidaužančią širdį, taip reaguojančią į beprotišką lėkimą, Hana patraukė storą rudą megztinį žemyn ant pilvo, tarsi tai ką nors keistų. Megztinis atidengė juodą palaidinę, sukištą į aptemptus paaukštinto liemens nėščiujų džinsus. Tikra klasika.

Hana nebuvo iš tų moterų, kurios per nėštumą žydėjo, nešiodamos meliono dydžio vaisių po krūtine. Ne. Pilvas kaip jogos kamuolys, ant kurio sėdėdavo kai kurie Hanos kolegos prie darbo stalo. Sėdynė plati kaip sunkvežimio priekis, o krūtys beveik nepadidėjo. Ji buvo tikra tobulos figūros priešingybė – kaip kiaušinis. Hana vis dar avėjo aulinius batus, skirtus tolimiems žygiams, juos apsiavė susiruošusi lankyti močiutės kapo, su jais buvo patogu žingsniuoti akmenimis grįstomis užmiesčio gatvelėmis, tačiau jie tikrai nepridėjo graškumo ar elegancijos.

Tikra mergaitė, – *sakydavo Hana močiutė.* – Mergaitės pasiima visą mamų grožį.

Hana giliai atsiduso, gaila, kad šalia nėra močiutės, kuri galėtų matytis su anūku, tačiau giliai širdyje abejojo, ar pritartų jos nėštumui.

Sulaukusi dvidešimt penkerių Hana nustojo laukti princo ant balto žirgo. Be to, ji neturėjo grožio, kurį galėtų prarasti. Vaikiniai buvo žiaurūs, o vyrai ją greitai pamiršdavo. Net ir kitos moterys, rodės, jos nepastebėdavo ir net parduotuvėje nepaklausdavo: *Gal padėti rasti tinkamą dydį?*

Hana buvo tikra, standartinė bibliotekininkė: pilka senmergė. Tačiau neseniai nusprendė pati kurti savo ateitį. Ji visada žinojo, kad nori šeimos. Hana nė neabejojo, kad vaikui bus visai nesvarbu jos kreivi dantys, strazdanota oda, keletas kilogramų antsvorio ar alerginė sloga tam tikru sezonu. Būti vieniša mama nebus lengva, bet tikrai paprasčiau nei gyventi vienai.

Pirmą kartą gyvenime Hana buvo nusiteikusi optimistiškai dėl savo ateities. Ji jaudinosi, bet nedvejojo. Niekam neleis priversti jos jaustis nepatogiai dėl to, kaip atrodė. Neleis to daryti net sau.

Hana nustojo nervintis dėl savo išvaizdos ir išėjo iš damų kambario. Prie stalo jos laukė slaugytoja.

Karūnuotasis Bakio princas šeichas Akinas bin Rajus bin Dagaras Al Sarafas stengėsi nevarginti savęs nereikalingomis mintimis ir nemanė, kad jo valstybės pareigūnams pavyks rasti įrodymų prieš jį. Tiesą sakant, guvus protas, mokėjimas atpažinti ir sušvelninti nedidelius konfliktus, prieš šiemis virstant tikrais karais, buvo vienas didžiausių jo gebėjimų.

Faktai, kuriuos surinko per pastarąsias keletą dienų, buvo daug žadantys ir vedė į pražūtingas, neišvengiamas pasekmes. Aplinkybės nelėmė nieko gero ir negalėjo būti kitos išeities. Jis iš karto žinojo, kad eikvojo savo brangų protą ir gaišo laiką.

Kažkokios naujienos apie spermos mėginį. Dėl skubaus susitikimo su klinikos direktoriumi buvo ištrauktas tiesiai iš sergančio tėvo palatos. Slaugytoja paprašė palaukti, kol iš damų kambario sugrįš nėščia moteris, kad *juodu abu* galėtų dalyvauti susitikime.

Kokia keista moteris. Buvo linksmai nusiteikusi ir atsipalaidavusi, atsidėkodama ištarė:

- Dar kartą dėkoju už pagalbą.

Sargybiniai iš karto pamatė, kad jai reikia pagalbos. Akinas suprato, su kuo teks susidurti, vos tik pažvelgė į vienišą moterį, atvažiuusią į susitikimą pustušėje klinikoje. Tai nebuvo akimirka, pakeitusi jo gyvenimą iš pamatų, tačiau keletas ateinančių minučių bus lemtingos, ir jis tai žinojo.

Antras įspūdis apie Haną nė kiek ne geresnis. Ji persimetė paltą per ranką, tačiau su atsikisusiu milžinišku pilvu vis tiek atrodė gremėzdiškai. Kepurę buvo nusiėmusi, tad galima apžiūrėti asimetrišką pankrokišką šukuoseną, o ji toli gražu ne tobula. Hanos veidas apskritas, be lašelio makiažo, akiniai tamsiais rėmeliais jos akis buvo pavertę dviem rudais rutuliukais. Lūpas suspaudusi į ploną liniją, Akinas buvo tikras, kad šitaip ji slėpė dantis.

- Laba diena, Hana. - Slaugytoja nusišypsojo ir pažvelgė į Akiną. - Galite užėiti pas daktarą Pitersą į kabinetą.

Praeidama pro šalį Hana dar kartą nusišypsojo Akinui.

Akinas į šypseną neatsakė, išliko šaltas ir itin atsargus. Davė keletą aiškių nurodymų Omidui....

